

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lars Kepler
SPEGELMANNEN

Copyright © Lars Kepler 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04315-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEPLER^{LAŠ}

ČOVEK IZ OGLEDALA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Kroz prljave prozore učionice Eleonor je gledala žbunje i drveće koje se povijalo na jakom vetru, dok je prašina letela po putu.

Izgledalo je skoro kao da ispred škole teče reka, mutna i tiha.

Zvono se oglasilo i učenici su skupili udžbenike i sveske. Eleonor je ustala i krenula iz učionice sa ostalima.

Gledala je kako Jeni Lind zakopčava jaknu ispred svog ormarića. Njeno lice i plava kosa odražavali su se na ulubljenom metalu.

Jeni je bila prilično drugačija od ostalih. Imala je prodorne oči koje su u Eleonor izazivale nervozu, terajući njene obraze da porumene.

Jeni je bila umetnički tip. Volela je da fotografiše, a takođe je slučajno bila jedina osoba u školi koja je uživala u čitanju. Kada je prošle nedelje napunila šesnaest godina, Eleonor joj je rekla: „Srećan rođendan.“

Ali nikoga nije bilo briga za Eleonor. Nije bila dovoljno privlačna, i to je znala, iako je Jeni jednom rekla da želi da napravi niz njenih portreta.

Bilo je to posle fizičkog, dok su stajale pod tuševima.

Eleonor je uzela svoje stvari i pošla za Jeni prema glavnim vratima.

Vetar je bacao prašinu i suvo lišće na bele zidove zgrade i raznosio ih po dvorištu.

Konopac je šibao po jarbolu zastave.

Kada je Jeni došla do stalaka za bicikle, zastala je i nešto viknula. Ljutito je mahнула rukom i zatim krenula dalje bez svog bicikla.

Eleonor joj je tog jutra izbušila gume, nadajući se da će to značiti da može peške da otprati Jeni do kuće.

Ponovo će početi da pričaju o fotografiji, o tome kako su crnobele fotografije kao skulpture napravljene od svetlosti.

Morala je da obuzda maštu pre nego što ih zamisli kako se ljube.

Eleonor je išla za Jeni pored sportskog centra Bakavalen.

Bašta restorana bila je prazna, beli suncobrani lepršali su na vetru.

Htela je da sustigne Jeni, ali se nije usuđivala.

Eleonor je išla oko dvesta metara iza nje, po stazi koja je vodila uporedo s Ulicom Eriksberg.

Oblaci su jurili iznad stabala smreke.

Jenina svetla kosa lepršala je i naletala joj na lice dok je jedan od autobusa *Grin lajna* prolazio pored nje.

Zemlja se zatresla kada je protutnjao.

Ostavile su za sobom urbanizovano područje kada su prošle pored ranžirne stanice. Jeni je prešla preko puta i nastavila da hoda s druge strane.

Sunce se probilo, a preostali oblaci bacali su senke koje kao da su plo-vile preko polja.

Jeni je živela u lepoj kući dole pored jezera Foše.

Eleonor je ovo znala, jer je jednom svratila tamo kada je našla Jeninu izgublenu knjigu – knjigu koju je sama sakrila. Na kraju se nije usuđila da zazvoni na vrata, i pošto je čekala napolju jedan sat, jednostavno je ostavila knjigu u poštanskom sandučetu.

Jeni je zastala ispod kablova dalekovoda da zapali cigaretu, pa pošla dalje. Dugmad na njenom rukavu blistala su na svetlosti.

Eleonor je čula tutnjavu velikog kamiona iza sebe.

Zemlja je zadrhtala kada je šleper za prevoz traktora s poljskim registarskim tablicama prošao velikom brzinom.

Kočnice su zaškripale i prikolica se zanela u stranu. Kamion je oštro skrenuo s puta i izašao pravo na travnati nasip, izlećući na stazu iza Jeni pre nego što je vozač uspeo da zaustavi teško vozilo.

„Šta, kog đavola!“, povikala je Jeni.

S krova kamiona potekla je voda niz plavu cirađu sa strane, prosecajući uski kanal u prašini. Motor je i dalje radio i dim iz hromiranih auspuha podizao se u tankim stubovima.

Vrata kabine su se otvorila i vozač je izašao. Njegova crna kožna jakna imala je čudnu sivu zašivku na leđima i tesno se pripijala uz njegovo široko telo. Gusta kovrdžava kosa padala mu je skoro do ramena.

Krupnim koracima pošao je prema Jeni.

Nekoliko remenova sa strane kamiona razvezalo se i deo cirade podigao se na vetru, zaklanjajući Jeni od Eleonorinog pogleda.

„Hej!“, povikala je Eleonor, ponovo krećući napred. „Šta to radiš!“

Kada se debela cirada spustila, videla je da je Jeni pala na zemlju i da leži na leđima.

Jeni je podigla glavu i zbunjeno se osmehnula. Zubi su joj bili umrljani krvlju.

Razvezani deo cirade ponovo je zalepršao.

Eleonor su drhtale noge dok je ulazila u vlažan jarak. Shvatila je da bi trebalo da pozove policiju i posegnula je za telefonom, ali ruke su joj se toliko tresle da joj je iskliznuo iz prstiju.

Pao je na zemlju.

Eleonor se sagla da ga podigne, a kada je ponovo podigla pogled, videla je kako se Jenine noge trzaju dok ju je vozač kamiona podizao.

Neki auto zatrubio je sirenom kada je Eleonor izašla na put i potrčala prema kamionu.

Vozačeve naočari za sunce bleštale su na svetlosti dok je brisao okrvavljenе ruke o farmerke i vraćao se u kabinu. Zatvorio je vrata, ubacio menjač u brzinu i odvezao se, jednim točkom i dalje gazeći po stazi. Prašina se podizala sa suve trave dok je kamion tutnjeći izlazio na put i naglo povećavao brzinu.

Eleonor je stala, boreći se da povрати dah. Jeni Lind je nestala.

Zgažena cigareta i njena torba s udžbenicima bile su jedino što je ostalo na zemlji iza nje.

2

Jeni Lind ležala je na dnu malog, okatranisanog čamca na tamnom jezeru. Drvo ispred nje škripalo je od neprekidnog talasanja vode.

Probudila se s iznenadnim porivom da povрати. Pod se ljuljao ispod nje.

Usta su joj bila zalepljena trakom. Ležala je na boku, s rukama vezanim iznad glave.

Nije mogla da vidi mnogo toga – kao da su joj oči i dalje bile usnule. Linije sunčeve svetlosti probijale su se kroz ciradu.

Zatreptala je i vid joj se zamutio.

Osećala je neverovatnu mučninu. U glavi joj je tutnjalo.

Ogromne gume brujale su po asfaltu ispod nje.

Ruke su joj bile vezane za jedan od stubova koji su držali cirađu kojom je bila pokrivena prikolica kamiona.

Jeni je pokušala da shvati šta se dogodilo. Setila se da je bila oborena na zemlju i neko joj je držao hladnu krpu preko usta i nosa.

Preplavio ju je talas strepnje.

Spustila je pogled i videla da joj je haljina zadignuta i zgužvana oko bokova, ali i dalje je na sebi imala crne gaćice.

Kamion je jurio po pravim delovima puta, motor je ravnomerno radio.

Jeni je očajnički tražila logično objašnjenje, izvor nesporazuma, ali duboko u sebi tačno je znala šta se dogodilo. Nalazi se upravo u onoj situaciji koje se svi najviše plaše. Ovo je jedna od onih stvari koje se uvek dešavaju samo u horor filmovima.

Ostavila je bicikl ispred škole i peške išla kući, pretvarajući se da ne primećuje da je Eleonor prati, kada je kamion naišao po stazi iza nje.

Kada ju je vozač udario, to je bilo tako neočekivano da nije imala vremena da reaguje, i pre nego što je stigla da se uspravi na noge, on joj je gurnuo mokru krpu na lice.

Nije imala pojma koliko je bila u nesvesti. Ruke su joj bile utrnule od zaustavljanja cirkulacije.

U glavi joj se vrtelo i na trenutak je potpuno izgubila vid. Spustila je obraz na pod prikolice.

Pokušala je da diše mirno. Znala je da ne sme da povrati dok su joj usta zalepljena.

Pored ograde prikolice bila je zaglavljena sasušena riblja glava i vazduh u prikolici imao je slatkast i težak vonj.

Jeni je ponovo podigla glavu. Trepćući, primetila je metalni ormarić s katancem i dva velika plastična korita na samom prednjem kraju prikolice. Korita su bila pričvršćena debelim remenjem, a pod oko njih bio je moker.

Pokušala je da se seti šta su žene koje su preživjele susrele sa serijskim ubicama rekle o suprotstavljanju borbom ili pokušaju da se uspostavi veza pričanjem o orhidejama ili nečem takvom.

Nije bilo svrhe da pokušava da viče kroz traku. Niko je ne bi čuo. U svakom slučaju, morala je da ostane tiha. Bolje je da on ne zna da je budna. Polako i nespretno pomerila se napred, napregnula se i prinela glavu rukama.

Prikolica se zaljuljala, od čega joj se utroba prevrnula. Izbljuvak joj je ispunio usta.

Mišići su počeli da joj drhte.

Plastične vezice oko članaka počele su da joj se usecaju u kožu.

Uspela je da utrnulim prstima uhvati kraj trake i povukla ju je sa usta. Pljunula je i svalila se na bok, pokušavajući da se nakašlje što je tiše mogla.

Šta god da je bilo na onoj krpi, uticalo je na njen vid.

Pogledala je uz metalne arnjeve za ciradu koja se spuštala s obe strane prikolice. Imala je osećaj kao da gleda kroz vreću. Svaki od stubova uzdizao se do svoda, gde se savijao pod pravim uglom, a zatim nastavljao ispod krova na drugu stranu.

Poput krovnih greda, povezanih poprečnim letvama sa strane.

Zatreptala je, pokušavajući da natera oči da se usredsrede, i videla da s obe strane prikolice nedostaju neke letve, gde su ciradu, umesto toga, pridržavale umetnute šipke.

Jeni je shvatila da je to sigurno urađeno da bi cirada mogla da se podigne sa strane zbog utovara. Ako bi mogla vezanim rukama da se drži za metalnu krovnu prečku i pređe na drugu stranu, mogla bi da podigne ciradu i doziva pomoć.

Pokušala je da podigne vezicu uza stub, ali se ona odmah zaglavila. Oštra plastika urezala joj se u kožu.

Vozač je promenio traku i Jeni je izgubila ravnotežu i udarila glavom o jedan podupirač.

Ponovo se sručila na pod, nekoliko puta progutala pljuvačku i setila se šta je radila tog jutra. Setila se trpezarijskog stola, s tostom i marmeladom na tanjirima postavljenim za doručak. Njena majka pričala je o svojoj tetki. Rekla je da su joj juče ugradili četiri stenta u srce.

Jenin telefon bio je na stolu, pored njene šolje. Bio je utišan, ali obaveštenja na ekranu i dalje su joj privlačila pažnju, a to je nerviralo njenog oca. Smatrao je da ona nema poštovanja, a ona je ozlojeđeno mislila koliko to nije fer.

„Šta sam uradila? Zašto me stalno gnjaviš? Samo zbog toga što je tvoj život jadan!“, povikala je i izjurila iz kuhinje.

Pod se zatresao i kamion je usporio kada je vozač ubacio u manji stepen prenosa dok se uspinjao. Sunce bi povremeno blesnulo kroz ciradu, od čega je prljavi pod sijao.

Ležeći među grudvama sasušenog blata i potamnelog lišća, Jeni je spazila nečiji prednji zub. Kroz telo joj je prostrujao adrenalin.

Prelazila je pogledom po prikolici.

Na samo metar od mesta na kome je ležala, ugledala je dva odlomljena nokta, na kojima je crveni lak bio netaknut. Na jednom stubu video se trag sasušene krvi, a vlasi iščupane kose još su visile s ulegnuća na zadnjoj stranici prikolice.

„O bože, o bože, o bože“, mrmljala je Jeni.

Podigla se na kolena i tiho klečala, smanjujući pritisak vezica na član-cima i osećajući kako joj krv ponovo struji u prste praćena bezbrojnim žmrcima.

Celo telo joj je drhtalo. Pokušala je da ustane, ali plastični vezovi zakačili su se za nešto.

„Mogu ja ovo“, prošaputala je.

Morala je da ostane mirna. Nije smela da paniči.

Mrdajući rukama, izmakla se u stranu i shvatila da može da se polako gega duž donje prečke.

Prebrzo je disala dok se polako kretala napred, pored neravnina na šipci, i stigla do prednjeg dela prikolice. Uхватила se za prečku obema rukama i pokušala da je iščupa, ali bila je zavarena za prednji stub i bilo ju je nemoguće saviti.

Jeni je pogledala prema metalnom ormariću. Katanac je bio otvoren i njihao se na alci.

U njoj se podigao još jedan talas mučnine, ali nije imala vremena za čekanje. Putovanje bi moglo da se završi u svakom trenutku.

Nagnula se što je bliže mogla prema ormariću, istežući ruke, i uspela da ustima dohvati katanac. Pažljivo ga je izvukla i ponela sa sobom, pa čučnula da ga ispusti sebi u krilo. Sporo je razmakla butine i katanac je bez ikakvog zvuka pao na pod.

Kamion je skrenuo i vrata ormarića su se otvorila.

Police u njemu bile su pune četaka, konzervi, klešta, turpija, noževa, makaza, proizvoda za čišćenje i krpa.

Srce joj je zakucalo brže i puls joj je tutnjao u ušima.

Zvuk motora se promenio i kamion kao da je malo usporio.

Jeni je ponovo ustala, nagnula se u stranu i zadržala vrata ormarića glavom da se ne zatvore. Primitila je nož s prljavom plastičnom drškom na polici između dve konzerve s bojom.

„Dragi bože, molim te, spasi me, dragi bože“, prošaputala je.

Čovek iz ogledala

Kamion se zanjihao i metalna vrata udarila su je u glavu takvom silinom da je na nekoliko sekundi izgubila svest i pala na kolena. Povratila je.

Opet se podigla na noge i primetila da je krv počela da kaplje iz njenih članaka na prljavi pod.

Nagnula se napred, ustima dohvatila dršku noža i zagrizla plastiku kada se kamion zaustavio uz šištanje.

Čuo se oštar zvuk grebanja kada je podigla nož s police.

Pažljivo je spustila glavu prema šakama i pritisnula zarđalu oštricu na plastiku što je jače mogla.

3

Sa zarđalim nožem u zubima, Jeni je pokušavala da pretesteriše vezicu stegnutu oko njenih zglobova. Kada je shvatila da je sečivo napravilo samo slab urez u beloju plastici, jače je zagrizla dršku, povećavajući pritisak.

Razmišljala je o ocu. O njegovom tužnom licu dok je jutros vikala na njega, izgrebanom staklu njegovog ručnog sata, njegovom rezigniranom sleganju ramenima dok je istrčavala iz prostorije.

Usta su je zbolela još više, ali nastavila je da seče.

Pljuvačka je curila niz dršku noža.

Obuzeo ju je iznenadni nalet vrtoglavice i upravo je htela da odustane kada je plastika pukla. Nož je prosekao kroz vezicu.

Drhteći, klonula je na bok i čula kako je nož zazveketao na podu. Brzo je ustala i našla ga, pa prišla desnoj strani prikolice i oslušnula.

Ništa nije mogla da čuje.

Jeni je znala da mora da radi brzo, ali ruke su joj toliko drhtale da se isprva mučila čak i da proseče cirađu nožem.

Čula je zujanje koje je potrajalo samo nekoliko kratkih sekundi.

Jeni je premestila nož u ruci i napravila vertikalni zasek u cirađi, tačno pored zadnjeg stuba. Malo je razdvojila cirađu i provirila napolje.

Zaustavili su se na kamionskom odmorištu na kome nije bilo nikoga. Po zemlji su bile razbacane kutije od pice, masne krpe i kondomi.

Srce joj je toliko lupalo da je jedva mogla da diše. U blizini nije videla nikoga, nijedno drugo vozilo.

Vetar je kotrljao plastičnu šolju po asfaltu.

Jenin stomak se zgrčio, ali uspela je da potisne poriv za povraćanjem, s naporom gutajući pljuvačku.

Niz leđa su joj curile kapljice znoja.

Drhtavim rukama napravila je vodoravni zarez u ciradi, odmah iznad prečke.

Nameravala je da iskoči, otrči u šumu i sakrije se.

Čula je teške korake i metalni zvuk grebanja. Vid joj se ponovo zamaglio.

Izvukla se napolje, njišući se na ivici prikolice dok joj je vetar duvao u lice. Držeći se za ciradu, zanjihala se i ispustila nož. Vrtoglavica kao da joj je strujala kroz glavu, i dok je piljila u zemlju, činilo joj se da bi čitav kamion mogao da se prevrne.

Osetila je razoran bol u gležnju kada je doskočila, ali je, svejedno, napravila korak napred i uspela da održi ravnotežu.

Toliko joj se vrtelo u glavi da nije mogla da hoda pravo.

U glavi joj je sve jače tutnjalo sa svakim sledećim korakom. Pumpa za dizel-gorivo bučno je šušala.

Jeni je zatreptala i počela da hoda baš kada se ogromna čovekova prilika pojavila iza ivice prikolice. Ugledao ju je. Stala je u mestu i napravila nesiguran korak unazad. Osećala je da će ponovo povratiti.

Sagla se ispod blatnjave spojnice između prikolice i kamiona i zavukla se ispod, posmatrajući onu figuru kako žuri u suprotnom pravcu.

Mozak joj je grozničavo radio – morala je da pronađe neko mesto da se sakrije.

Jeni se uspravila na drhtave noge i shvatila da neće moći da pobegne od vozača u šumu.

Nije više znala gde je on. Puls joj je tutnjao u ušima.

Znala je da mora da se vrati na glavni put i zaustavi neki auto.

Zemlja se njihala i izdizala, drveće se vrtelo oko nje, a požutela trava na livadi pored puta tresla se na jakom vetru.

Vozač je nestao. Mislila je da je možda otišao s druge strane kamiona, ili se možda krije iza ogromnih guma.

Stomak joj se ponovo zgrčio.

Osvrnula se na sve strane, držeći se za stranicu prikolice, ubrzano trepući i pokušavajući da utvrdi gde je izlazak na auto-put.

Čula je neko šuštanje. Morala je da pobegne, da se sakrije.

Dok se kretala uz prikolicu prema zadnjem kraju, osećala je kao da će je noge izdati. Videla je dve kante za smeće, tablu s obaveštenjima i stazu koja je vodila u šumu.

Negde u blizini čulo se brujanje motora.

Pogledala je u asfalt, pokušala da se pribere i upravo je razmišljala da li da zove pomoć kada je videla kako se neka senka pokrenula pored njene noge.

Velika ruka zgrabila ju je za gležanj, vukući je dole. Pala je na kuk i nešto u vratu joj je krcnulo kada je i ramenom udarila o zemlju. Vozač je bio ispod prikolice i vukao ju je prema sebi. Pokušavala je da se drži za gumu, okrećući se na leđa i ritajući se slobodnom nogom. Udarila je u amortizer i ogrebla gležanj, i tada je uspela da se oslobodi i otpuzi nazad.

Jeni se mučila da ustane, ali čitav predeo nagingjao se u jednu stranu. Progutala je gorku tečnost koja joj se nakupila u grlu, čula bat koraka i pretpostavila da vozač sigurno trči oko prikolice.

Zateturala se napred, provukla se ispod creva pumpe za gorivo i krenula što je dalje mogla prema ivici šume. Baš kada se osvrnula preko ramena, naletela je na drugog čoveka.

„Hej, šta se ovde dešava?“

Bio je to glas policajca koji je mokrio u visokoj travi. Ona mu se u padu uhvatila za jaknu, vukući ga sa sobom.

„Pomozite mi...“

Pustila ga je i zateturala se u stranu. „Odmakni se“, rekao je on.

Progutala je pljuvačku, pokušavajući da se ponovo uhvati za njegovu jaknu. On ju je gurnuo i pala je u travu. Dočekala se na kolena i ublažila pad obema rukama.

„Molim vas“, prodahtala je pre nego što je povratila.

Zemlja se ljuljala ispod nje i klonula je u stranu, gledajući kroz travu u policajčev motocikl. Mogla je da vidi neki pokret kako se odražava na blistavom auspuhu.

Bio je to vozač kamiona, koji im se približavao krupnim koracima. Okrenula je glavu i videla njegove prljave farmerke i kožnu jaknu. Vid joj je i dalje bio zamagljen kao da gleda kroz izgrebano staklo.

„Pomozite mi“, ponovila je, boreći se da obuzda grčeve.

Pokušala je da ustane i ponovo povratila. Čula ih je kako pričaju dok je pljuvala u travu. Glas je rekao: „Ona je moja ćerka“, objašnjavajući da ovo nije prvi put da je pobešla i otišla da luta.

Stomak joj se prevrnuo. Zakašljala se, pokušavajući da progovori, ali je samo ponovo povratila.

„Šta možete, znate? Da joj zapretite da ćete joj oduzeti telefon?“

„Zvuči poznato“, odgovorio je policajac kroz smeh.

„Hajde sad, dušo“, rekao je vozač, tapšući je po leđima. „Izbaci sve iz sebe – uskoro ćeš se osećati bolje.“

„Koliko godina ima?“, upitao je policajac.

„Sedamnaest. Za godinu dana moći će da donosi sopstvene odluke... ali, ako će mene da sluša, ostaće u školi da ne bi završila vozeći kamion.“

„Molim vas“, prošaputala je Jeni, brišući ljigavu sluz sa usta.

„Ne možete da je strpate u ćeliju za trežnjenje da prenoći, zar ne?“, rekao je vozač kamiona.

„Ne, ako joj je sedamnaest godina“, odgovorio je policajac pre nego što se javio na hitan poziv na radiju.

„Ne idite“, prokašljala je Jeni.

Policajac se mirno vratio do motocikla, završavajući poziv. Negde u blizini zagraktala je vrana.

Visoka trava savijala se i podrhtavala na vetru, a Jeni je gledala kako policajac navlači rukavice i stavlja kacigu na glavu. Znala je da mora ustati i odgurnula se rukama od zemlje. Vrtoglavica zamalo da je ponovo obori postrance, ali izborila se protiv nje i uspeła da se podigne na kolena.

Policajac je seo na motocikl i pokrenuo motor. Pokušala je da ga pozove, ali on je nije čuo.

Vrana je uzletela kada je policajac ubacio u brzinu i odvezao se.

Jeni je klonula nazad u travu. Čula je kako šljunak krcka ispod njegovih točkova dok se odvozio u daljinu.

4

Pamela je uživala u ledenim kristalima koji su nastajali kada sneg počne da se topi na padinama. Oni su činili da skije prijanjaju skoro zastrašujuće oštro.

Ona i njena ćerka Alise koristile su kremu za sunčanje, ali obe su dobile malo boje na obrazima. S druge strane, Martinu su izgoreli nos i koža ispod očiju.

Ranije su ručali napolju, i na suncu je bilo toliko toplo da su i Pamela i Alise skinule jakne i sedele samo u majicama.

Sve troje bolele su noge, pa su odlučili da se sutradan odmore od skijanja. Alise i Martin nameravali su da idu da pecaju jezerske zlatovčice, dok je Pamela otišla u spa centar u hotelu.

Kada je Pamela imala devetnaest godina, ona i njen prijatelj Denis otputovali su u Australiju. Jedne noći u baru upoznala je Grega i spavala s njim u njegovom bungalovu. Kada se vratila u Švedsku, shvatila je da je trudna.

Pamela je poslala pismo u bar u Port Daglasu, adresirano na Grega, koji je imao oči plave kao okean, i on joj je mesec dana kasnije odgovorio, objasnivši da je već u vezi. Ipak, bio je voljan da joj plati abortus.

Bio je to težak porođaj, koji se završio na hitnom odeljenju akušerske klinike. I ona i devojčica su preživеле, i kada su lekari posavetovali Pamelu da više ne rađa, odlučila je da ugradi spiralu. Denis je bio uz nju tokom trudnoće i porođaja, podržavajući je i ohrabrujući je da ispuni svoj san da studira arhitekturu.

Skoro odmah posle pet godina studiranja, Pamela je našla posao u jednoj maloj firmi u Stokholmu. Upoznala je Martina dok je radila planove za neku vilu u Lidingu. On je bio građevinski preduzimač. Izgledao je kao rok zvezda, s prodornim očima i dugom kosom.

Prvi put poljubili su se na žurki u Denisovom stanu. Kada je Alise imala šest godina, počeli su da žive zajedno, a venčali su se dve godine kasnije. Alise je sada imala šesnaest godina i bila je u prvom razredu srednje škole.

Bilo je osam sati uveče i nebo je bilo mračno. Pozvali su sobnu uslugu i Pamela je žurila da skupi svu razbacanu odeću i prljave čarape pre nego što hrana stigne.

Čula je Martina kako peva *Riders on the Storm* ispod tuša.

Plan je bio da zaključaju vrata kada Alise zaspi, otvore flašu šampanjca i vode ljubav.

Pamela je sakupila ćerkinu odeću i odnela je u njenu sobu.

Zatekla je Alise kako sedi u krevetu u donjem vešu, s telefonom u ruci. Devojčica je izgledala baš kao Pamela u tim godinama, sa istim očima, istom kestenjastocrvenom kosom i gustim kovrdžama.

„Registarske tablice kamiona bile su ukradene“, rekla je Alise, podižući pogled s ekrana telefona.

Pre dve nedelje, mediji su javili da je devojčica otprilike Alisinih godina napadnuta i oteta u Katrineholmu. Zvala se Jeni Lind, kao legendarna operaska pevačica. Delovalo je kao da se čitava Švedska uključila u potragu za njom i kamionom s poljskim registarskim tablicama. Policija je zatražila pomoć i dojave su samo pristizale od šire javnosti, ali još nisu pronašli nikakav trag nestale devojčice.

Pamela se vratila u dnevnu sobu apartmana, poravnala jastučiće na sofi i podigla daljinski upravljač s poda.

Tama napolju kao da je pritiskala prozore i Pamela je poskočila kada je čula kucanje na vratima.

Upravo je htela da otvori vrata kada je Martin izašao iz kupatila, pevajući i osmehujući se. Bio je potpuno nag, s peškirom obmotanim preko mokre kose.

Ona ga je poterala nazad u kupatilo i još je mogla da ga čuje kako peva dok je otvarala vrata ženi s kolicima za posluživanje u sobi.

Pamela je pogledala svoj telefon dok je žena postavljala sto u dnevnoj sobi, misleći da se ona sigurno čudi zbog pevanja u kupatilu.

„Dobro je on, kunem vam se“, našalila se.

Međutim, žena se nije osmehnula, samo je dala Pameli račun na srebrnom tanjiru i zamolila je da ga potpiše pre nego što je izašla.

Pamela je rekla Martinu da sada može da izađe, pa otišla po Alise. Seli su na ogromni krevet sa svojim tanjirima i čašama i gledali neki nedavno snimljen horor film dok su jeli.

Sat kasnije, i Pamela i Martin su zaspali.

Kada se film završio, Alise je isključila televizor, podigla Pameli naočari s nosa i sklonila tanjire i čaše. Zatim je isključila svetla, oprala zube i pošla u svoju sobu.

Gradić u dolini uskoro je usnuo. Otprilike u tri sata posle ponoći, na nebu se pojavila polarna svetlost, blistajući poput srebrnih grana drveta.

Pamelu je iz sna trgao plač dečaka u mraku, ali njegovi tihi jecaji utihnuli su pre nego što je imala vremena da shvati gde se ona sama nalazi.

Ležala je potpuno nepomično, razmišljajući o Martinovim noćnim morama.

Zvuk je dopirao od prozora pored kreveta.

Kada su tek počeli da se zabavljaju, on je često imao noćne more o mrtvim dečacima. Pameli je bilo dirljivo što je odrastao čovek spreman da prizna da se boji duhova.

Posebno se sećala jedne noći. Probudio se vrišteći. Sedeli su u kuhinji, pijući čaj od kamilice, i kosa joj se podigla na glavi dok je on detaljno opisivao jednog od dečaka iz svojih noćnih mora.

Dečakovo lice bilo je sivo, a kosa mu je bila zalizana usirenom krvlju. Nos mu je bio slomljen, a jedno oko visilo mu je iz duplje.

Čula je još jedan jecaj.

Sada potpuno budna, Pamela je polako okrenula glavu.

Radijator ispod prozora tiho je šištao, a zavesa se nadimala od toplog vazduha kao da se iza nje krije neko dete, prislanjajući se licem na tkaninu.

Htela je da probudi Martina, ali nije se usuđivala da progovori.

Plač je ponovo počeo, s poda, tik pored kreveta.

Srce je počelo da joj lupa jače i u mraku je rukom potražila Martina, ali tu nije bilo nikoga; čaršavi na njegovoj strani kreveta bili su hladni.

Pamela je skupila kolena uz grudi i sklupčala se, odjednom uverena da jecaji prolaze na njenu stranu kreveta; onda su naglo prestali.

Oprezno je posegnula prema lampi na noćnom stočiću. U sobi je bilo toliko mračno da nije mogla da vidi ni sopstvenu ruku.

Činilo se da je lampa dalje nego što je bila kada je legla u krevet.

Pamela je osluškivala i najslabiji zvuk, pipanjem tražeći prekidač. Napipala je dno lampe i krenula rukom naviše uz kabl.

Kada su joj prsti stigli do prekidača i uključili svetlo, ponovo je čula jecaje, sada pored prozora.

Pamela je zaškiljila na iznenadnoj svetlosti i stavila naočari. Ustala je iz kreveta i našla Martina na podu. Na sebi je imao samo donji deo pidžame.

Činilo se da sanja o nečemu uznemirujućem. Obrazi su mu bili vlažni od suza. Kleknula je pored njega i spustila mu ruku na rame.

„Dušo“, tiho ga je pozvala. „Dušo, ti...“

Martin je kriknuo, buljeći u nju razrogačenim očima. Zbunjeno je za-treptao, preleteo pogledom po hotelskoj sobi, pa ga ponovo usmerio na nju. Usne su mu se pomerile, ali nije izgovorio ni reč.

„Pao si s kreveta“, rekla je ona.

Martin se teturavo naslonio na zid, obrisao usta i tupo se zagledao ispred sebe.

„Šta si sanjao?“, pitala je ona.

„Ne znam“, prošaputao je on.

„Noćna mora?“

„Ne znam. Srce mi kuca tako prokleta brzo“, odgovorio je on, vraćajući se u krevet.

Pamela je legla sa svoje strane i uzela ga za ruku.

„Ne bi trebalo da gledaš horor filmove“, rekla je.

„Ne.“ On se osmehnuo, gledajući je u oči.

„Ali ti znaš da je sve to izmišljeno, zar ne?“

„Jesi li sigurna?“

„To nije prava krv, to je samo kečap“, našalila se ona, štipnuvši ga za obraz.

Ugasila je svetlo i privila ga uz sebe. Vodili su ljubav što su tiše mogli i zaspali dok su im udovi još bili isprepleteni.

5

Sutra ujutro, posle doručka, Pamela je ležala u krevetu, čitajući vesti na *ajpedu*, dok su se Martin i Alise spremali.

Sunce je izašlo i napolju su sijale ledenice, a voda je već kapala s njihovih vrhova.

Martin je voleo pecanje kroz led i mogao je satima da priča o ležanju na stomaku i zaklanjanju očiju od svetlosti dok viri dole u rupu, gledajući kako se odozdo približava ogromna zlatovčica.

Upravnik hotela preporučio im je da se odvezu do Kalšena, u sklopu basena reke Indal. Tamo je moglo da se ulovi mnogo ribe i lako se prilazilo autom, ali je bilo dovoljno tiho da ipak možete da pecate u miru.

Alise je spustila svoj teški ranac pored vrata, okačila dva klina za probijanje leda oko vrata, pa vezala pertle na čizmama.

„Počinjem da se kajem zbog ovoga“, rekla je uspravljajući se. „Trenutno mi masaža i tretman lica zvuče prilično dobro.“

„Ja ću uživati u svakom trenutku toga“, rekla je Pamela s kreveta, osmehujući se. „Idem da...“

„Prestani!“, prekinula ju je Alise.

Međutim, Pamela je nastavila: „Plivam, pa u saunu, na manikir...“

„Molim te, ne želim da znam.“

Pamela je obukla bademantil i prišla ćerki da je zagrlji. Poljubila je Martina i poželela mu bezvezno pecanje – to je bilo nešto što je naučila da kaže umesto *srećno* – što je bila stara ribarska tradicija.

„Nemojte predugo da ostajete tamo napolju, i budite oprezni“, rekla je.

„Uživaj u svom vremenu nasamo“, odgovorio je Martin osmehujući se.

Alisina koža izgledala je skoro svetlucavo, crvenkasti uvojci provirivali su joj ispod kape.

„Zakopčaj jaknu do kraja“, rekla joj je Pamela.

Potapšala je ćerku po obrazu pa zadržala ruku na njemu, iako je mogla da oseti njenu nestrpljivost.

Dva mladeža ispod Alisinog levog oka uvek su podsećala Pamelu na suze.

„Šta je bilo?“, iscerila se Alise.

„Lepo se provedi s tatom.“

Njih dvoje su otišli, a Pamela je stajala na vratima, gledajući ih kako nestaju na kraju hodnika.

Zatvorila je vrata i vratila se u spavaću sobu, osećajući da se smrzava, kada je iznenada čula nekakvo grebanje.

Slaj mokrog snega skliznuo je s krova i proleteo pored prozora u treptaju oka pa tresnuo na zemlju.

Pamela je obukla bikini, obula papuče i uzela torbicu s ključem od sobe, telefonom i knjigom pa izašla iz apartmana.

Svi ostali želeli su da budu na snežnim padinama, pa je Pamela imala spa centar samo za sebe. Voda u velikom bazenu bila je glatka kao ogledalo i na njoj su se odražavali sneg i drveće spolja.

Bacila je torbicu na sto između dve ležaljke, okačila bademantil i prišla klupi na kojoj su bili naslagani čisti peškiri.

Polako se spustila u toplu vodu i zaplivala. Posle deset dužina bazena zaustavila se pored panoramskog prozora sa suprotne strane.

Poželela je da su Martin i Alise tu s njom.

Ovo je čarobno, mislila je, gledajući planine i šumu na sunčevoj svetlosti.

Preplivala je još deset dužina, pa izašla iz bazena i sela da čita knjigu.

Prišao joj je jedan mladić i upitao da li želi nešto da popije, i mada je još bilo jutro, naručila je čašu šampanjca.

Napolju se teški sneg sručio s jednog velikog drveta na zemlju. Grane su se tresle dok su male bele pahuljice poigravale na sunčevoj svetlosti.

Pročitala je još nekoliko poglavlja i dovršila šampanjac. Zatim je skinula naočari i pošla u saunu, gde je razmišljala o Martinovim noćnim morama koje su se stalno vraćale.

Njegovi roditelji i dvojica braće poginuli su u saobraćajnoj nesreći dok je još bio dečak. Martin je kroz vetrobran izleteo na asfalt i mada je gadno izgulio leđa, preživio je.

Kada su se ona i Martin tek upoznali, njen najbolji prijatelj, Denis, radio je kao psiholog u klinici za mlade dok je bio na specijalizaciji za terapiju ožalošćenih. Pomogao je Martinu da se otvori u vezi sa svojim gubitkom i radio je s njim na osećaju krivice koji je Martin uvek vukao za sobom kao teret i okov posle nesreće.

Pamela je ostala u sauni dok nije bila mokra od znoja, zatim se istuširala, obukla suv bikini pa pošla u sobu za masažu. Dočekala ju je žena s ožiljcima na obrazima i tužnim očima. Pamela je skinula grudnjak i legla licem okrenuta stolu. Žena joj je prebacila peškir preko kukova.

Ženine ruke bile su grube, a topla ulja mirisala su na zeleno lišće i šumu. Pamela je sklopila oči dok su misli počinjale da joj lutaju.

Videla je u mislima Martina i Alise kako nestaju niz tihi hodnik, ne osvrćući se za sobom.

Maserkini prsti klizili su niz njenu kičmu do ivice peškira. Izmasirala joj je gornji deo mišića zadnjice i raširila joj butine.

Posle masaže, Pamela je nameravala da pređe na tretman lica, vrati se na bazen i naruči čašu vina i sendvič sa škampima.

Žena je sipala još toplog ulja po njenom telu, prelazeći rukama s Pamelinog struka, preko rebara, do pazuha.

Pamela je osetila drhtaj, uprkos tome što je u prostoriji bilo veoma toplo. Možda su joj se to samo opuštali mišići.

Ponovo je pomislila na Martina i Alise, ali ovog puta gledala ih je odozgo.

Videla je Kalšen utisnut između planina, s ledom sivim kao čelik. Martin i Alise bili su samo dve crne tačkice.